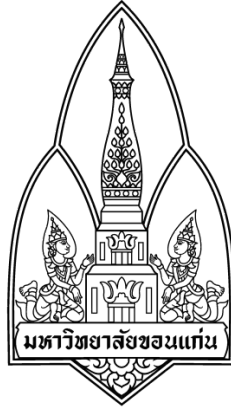

ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิต พูนวงศ์ประเสริฐ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับต้น

初級日本語文法

ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิต พูนวงศ์ประเสริฐ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับต้น 初級日本語文法

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนีส พูนวงศ์ประเสริฐ

ISBN

978-616-438-644-0

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication

ธนีส พูนวงศ์ประเสริฐ.

ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับต้น.-- ขอนแก่น : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2564.
452 หน้า.

1. ภาษาญี่ปุ่น -- ไวยากรณ์. I. ชื่อเรื่อง.

495.65

ISBN 978-616-438-644-0

พิมพ์ครั้งที่ 1

กันยายน พ.ศ. 2564

ราคา

450 บาท

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น

123 ถ.มิตรภาพ ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ขอนแก่น รหัสไปรษณีย์ 40002

โทรศัพท์/โทรสาร 043-202100 มือถือ 099-4655115 ภายใน 44770

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่ออธิบายความหมายของคำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มเติมจากตำราเรียนภาษาญี่ปุ่น ระดับต้น “มินนะ โนะ นิฮงโกะ ฉบับภาษาไทย เล่ม 1-4 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2)” ซึ่งได้รับความนิยมและการยอมรับจากผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นทั่วโลก สถาบันการศึกษาหลายแห่งในประเทศไทยใช้ตำรานี้เป็นสื่อหลักในการจัดการเรียนการสอน จากประสบการณ์ของผู้เขียนในฐานะผู้สอน พบปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้ตำราหลายประการ ดังนี้

ปัญหาด้านการเรียนรู้อำนาจศัพท์ กล่าวคือ ในตำราเรียนมีการยกตัวอย่างคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นพร้อมคำแปลภาษาไทย แต่ไม่มีการแบ่งประเภทของคำออกเป็นหมวดหมู่ตามหลักภาษาศาสตร์ จึงไม่ทราบประเภทและหน้าที่ของคำอย่างถูกต้อง ส่งผลทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีอคติคิดหลักไวยากรณ์หรือผิดธรรมชาติ นอกจากนี้ยังมีคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นหลายคำที่มีคำแปลภาษาไทยเหมือนกัน แต่ใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งในตำราเรียนไม่มีคำอธิบายที่ชัดเจนในเรื่องความแตกต่างในด้านความหมาย ผู้เรียนจึงมักเกิดความสงสัยว่าแตกต่างกันตรงไหนและควรใช้ในสถานการณ์ใด อีกหนึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นสืบเนื่องจากการเรียนรู้อำนาจศัพท์คือ ผู้เรียนใช้คำช่วยผิด ในส่วนของการแนะนำคำศัพท์ใหม่ในแต่ละบท ขาดคำอธิบายเกี่ยวกับการใช้คำช่วยที่สัมพันธ์กับคำศัพท์นั้น ๆ ซึ่งในภาษาญี่ปุ่นมีคำศัพท์ที่ความหมายคล้ายกัน แต่ใช้คำช่วยแตกต่างกัน

ปัญหาด้านการเรียนรู้อำนาจไวยากรณ์ เช่น ในแต่ละบทเรียนมีคำอธิบายไวยากรณ์ที่รวบรัดมากเกินไป ซึ่งไม่เพียงพอต่อการทำความเข้าใจไวยากรณ์ในบางหัวข้อที่มีความซับซ้อน อีกทั้งในตำราเรียนขาดการเปรียบเทียบและการให้คำอธิบายความแตกต่างของไวยากรณ์ที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ผู้เรียนหลายคนไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างในด้านความหมาย ส่งผลทำให้เกิดการใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับบริบท

จากปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในชั้นเรียน จึงจัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นสามารถศึกษาคำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มเติมจากตำราหลัก ซึ่งผู้เขียนได้แบ่งประเภทและอธิบายความหมายของคำศัพท์ ส่วนที่พบบ่อย การใช้คำช่วย การเปรียบเทียบไวยากรณ์ที่มีความคล้ายคลึงกัน โดยอ้างอิงการเรียงลำดับหัวข้อไวยากรณ์ตามต้นฉบับ แต่ผู้เขียนเรียบเรียงคำอธิบาย การแทรกรูปภาพ ซึ่งนำมาจากเว็บไซต์ที่อนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่สงวนลิขสิทธิ์ แผนภาพ รวมถึงตัวอย่างประโยค โดยอ้างอิงจากหนังสือ พจนานุกรม สารานุกรม วิทยานิพนธ์ งานวิจัยและคลังข้อมูลทางภาษา ซึ่งตัวอย่างประโยคทั้งหมดผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความเป็นธรรมชาติจากเจ้าของภาษา นอกจากนี้ยังสอดแทรกไวยากรณ์ที่มีความสอดคล้องกับไวยากรณ์ในบทนั้น ๆ ซึ่งไม่ปรากฏในตำรา “มินนะ โนะ นิฮงโกะ”

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก ส่วนที่หนึ่งคือ คำศัพท์และไวยากรณ์บทที่ 1-50 ส่วนที่สองคือ คอลัมน์ เป็นส่วนที่ให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ซึ่งเรียบเรียงจากประสบการณ์ของผู้เขียนในฐานะผู้สอนและงานวิจัยต่าง ๆ รวมถึงแนะนำแพลตฟอร์มที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยตนเอง

ผู้เขียนขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน รวมถึงนักศึกษาสาขาการสอนภาษาญี่ปุ่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่สละเวลาในการตรวจทานต้นฉบับและให้คำแนะนำในการเขียนหนังสือเล่มนี้ หากมีข้อผิดพลาดหรือข้อแนะนำประการใด ผู้เขียนขออภัยและยินดีรับฟังด้วยความยินดี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนัส พูนวงศ์ประเสริฐ

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1	1
บทที่ 2	15
บทที่ 3	24
บทที่ 4	33
บทที่ 5	42
บทที่ 6	51
บทที่ 7	60
บทที่ 8	67
บทที่ 9	77
บทที่ 10	84
บทที่ 11	91
บทที่ 12	100
บทที่ 13	108
บทที่ 14	116
บทที่ 15	125
บทที่ 16	131
บทที่ 17	139
บทที่ 18	146
บทที่ 19	153
บทที่ 20	159
บทที่ 21	165
บทที่ 22	173
บทที่ 23	180
บทที่ 24	186
บทที่ 25	195
บทที่ 26	201
บทที่ 27	209
บทที่ 28	219
บทที่ 29	227
บทที่ 30	241
บทที่ 31	251
บทที่ 32	258
บทที่ 33	266
บทที่ 34	275

บทที่ 35	285
บทที่ 36	297
บทที่ 37	303
บทที่ 38	313
บทที่ 39	321
บทที่ 40	330
บทที่ 41	336
บทที่ 42	346
บทที่ 43	352
บทที่ 44	359
บทที่ 45	365
บทที่ 46	370
บทที่ 47	375
บทที่ 48	381
บทที่ 49	386
บทที่ 50	399
คอลัมน์ 1	407
คอลัมน์ 2	408
คอลัมน์ 3	410
คอลัมน์ 4	411
คอลัมน์ 5	413
คอลัมน์ 6	414
คอลัมน์ 7	415
คอลัมน์ 8	416
คอลัมน์ 9	417
คอลัมน์ 10	418
คอลัมน์ 11	420
บรรณานุกรม	421
ดัชนี	425

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 การนับตัวเลขหลักร้อย พัน หมื่น และการนับอายุ	13
ตาราง 2 สรุปคำบ่งชี้สิ่งของ บุคคล สถานที่ และทิศทาง	30
ตาราง 3 การนับจำนวนชั้นของอาคารด้วยลักษณนาม～階	32
ตาราง 4 การบอกเวลา (ชั่วโมง นาที วินาที)	36
ตาราง 5 วันในสัปดาห์	37
ตาราง 6 ช่วงเวลา	38
ตาราง 7 การผันรูปของคำกริยา	38
ตาราง 8 การบอกวันที่และเดือน	45
ตาราง 9 การบอกช่วงเวลา (สัปดาห์ เดือน ปี)	47
ตาราง 10 ลักษณนาม	94
ตาราง 11 ลักษณนาม (ระยะเวลา)	95
ตาราง 12 ลักษณนาม (เพิ่มเติมจากตำราเรียน)	96
ตาราง 13 สรุปการผันรูปของคำนาม	103
ตาราง 14 สรุปการผันรูปของคำคุณศัพท์ ㇿ	103
ตาราง 15 สรุปการผันรูปของคำคุณศัพท์ ㇿ	103
ตาราง 16 การแบ่งกลุ่มคำศัพท์ที่เติมคำอุปสรรคตามความหมายและวิธีการใช้	115
ตาราง 17 การผันคำกริยารูป ㇿ形	119
ตาราง 18 การผันคำกริยารูป ㇿい	142
ตาราง 19 การผันคำกริยารูปพจนานุกรม	149
ตาราง 20 การผันคำกริยารูป ㇿ形	156
ตาราง 21 บริบทที่ใช้ภาษารูปสุภาพและรูปธรรมดา	161
ตาราง 22 การผันรูปสุภาพและรูปธรรมดา	161
ตาราง 23 ตัวอย่างรูปประโยคที่ใช้ภาษารูปสุภาพและรูปธรรมดา	162
ตาราง 24 คำศัพท์เกี่ยวกับการสวมใส่และถอดเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับ	175
ตาราง 25 คำศัพท์เกี่ยวกับขยะ	204
ตาราง 26 การผันคำกริยารูปสามารถ	213
ตาราง 27 การเปรียบเทียบความแตกต่างของ ㇿけ และ ㇿか	216
ตาราง 28 อกรรมกริยาและสกรรมกริยา	230
ตาราง 29 การผันคำกริยารูปตั้งใจ	254
ตาราง 30 การผันคำกริยารูปคำสั่ง	270
ตาราง 31 การเปรียบเทียบโครงสร้างของรูปประโยค～ㇿから และ～ㇿとで	280

ตาราง 32	การผันคำกริยารูปเงื่อนไข	288
ตาราง 33	การผันคำกริยารูปอุกกระทำ	307
ตาราง 34	ความแตกต่างระหว่าง ~から และ ~ので	328
ตาราง 35	การผันคำกริยารูปให้กระทำ	382
ตาราง 36	การเปรียบเทียบการแบ่งประเภทภาษาสุภาพ	391
ตาราง 37	คำกริยารูปยกย่องที่มีการผันรูปเฉพาะ	393
ตาราง 38	การแบ่งกลุ่มคำไพเราะ	397
ตาราง 39	การรับรู้เกี่ยวกับการใช้คำไพเราะ	398
ตาราง 40	ตารางสรุปคำยกย่อง คำถ่อมตนแสดงการยกย่อง คำถ่อมตนแสดงความสุภาพ	404

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 การแสดงความสัมพันธ์ของคำช่วยกับคำกริยา	5
ภาพที่ 2 การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหลักและคำขยาย	6
ภาพที่ 3 แผนภาพแสดงการกระทำที่เกิดขึ้น ณ จุดเวลาที่พูด	121
ภาพที่ 4 แผนภาพแสดงสภาพในอดีต ที่ยังคงมีสืบเนื่องจนถึงปัจจุบัน	128
ภาพที่ 5 แผนภาพแสดงการกระทำที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันจนกลายเป็นกิจวัตรประจำวัน	129
ภาพที่ 6 การใช้คำนามขยายคำนาม	176
ภาพที่ 7 การใช้คำคุณศัพท์ ๖ ขยายคำนาม	176
ภาพที่ 8 การใช้คำคุณศัพท์ ๖ ขยายคำนาม	176
ภาพที่ 9 การขยายคำนามด้วยประโยคย่อย (1)	177
ภาพที่ 10 การขยายคำนามด้วยประโยคย่อย (2)	177
ภาพที่ 11 การขยายคำนามด้วยประโยคย่อย (3)	178
ภาพที่ 12 เหตุการณ์ในประโยคใจความหลัก เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ในประโยคย่อย (อดีตกาล)	183
ภาพที่ 13 เหตุการณ์ในประโยคย่อย เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ในประโยคใจความหลัก (อดีตกาล)	183
ภาพที่ 14 เหตุการณ์ในประโยคใจความหลัก เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ในประโยคย่อย (อนาคตกาล)	183
ภาพที่ 15 เหตุการณ์ในประโยคย่อย เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ในประโยคใจความหลัก (อนาคตกาล)	183
ภาพที่ 16 เหตุการณ์ในประโยคใจความหลัก เกิดแทรกขึ้นมาขณะที่กำลังเกิดเหตุการณ์ในประโยคย่อย	184
ภาพที่ 17 ประธานของประโยคย่อย	199
ภาพที่ 18 แผนภาพแสดงผลลัพธ์ที่เกิดจากเหตุการณ์ในอดีต	237
ภาพที่ 19 แผนภาพแสดงการเน้นผลลัพธ์จากการกระทำ	248
ภาพที่ 20 แผนภาพแสดงการเน้นการกระทำ	248
ภาพที่ 21 แผนภาพแสดงการให้	340
ภาพที่ 22 แผนภาพแสดงการรับ	341
ภาพที่ 23 แผนภาพแสดงการให้แก่ฉัน	342
ภาพที่ 24 ระดับความสุภาพของรูปประโยคขอร้องและคำสั่ง	345
ภาพที่ 25 การยกการกระทำของประธานให้สูงขึ้น	392
ภาพที่ 26 การลดการกระทำของประธานให้ต่ำและยกย่องคู่สนทนา	401

นิยามคำศัพท์

การณลักษณะ アスペクト

หมายถึง ประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกลักษณะของเหตุการณ์หรือการกระทำ ว่าเกิดขึ้นในขั้นตอนใด เช่น กำลังจะเกิดขึ้น กำลังเกิดขึ้น เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เกิดขึ้นแล้ว เป็นต้น

กาล テンス

หมายถึง ประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาใด ในภาษาญี่ปุ่นแบ่งกาลออกเป็น 3 กาล คือ อดีต ปัจจุบัน อนาคต

คำกริยา 動詞

หมายถึง คำที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค เพื่อบอกการกระทำ บรรยายสภาพ การมีอยู่ คำกริยาเป็นคำที่มีการผันรูป

คำกริยานุเคราะห์ 助動詞

หมายถึง คำที่ใช้ต่อท้ายคำนาม คำกริยา และคำกริยานุเคราะห์ ทำหน้าที่เพิ่มความหมายทางไวยากรณ์ให้กับภาคแสดงของประโยค เป็นคำที่สามารถผันรูปได้

คำกริยาวิเศษณ์ 副詞

หมายถึง คำแสดงลักษณะการเคลื่อนไหว สภาพ ปริมาณ ระดับของการกระทำ ทำหน้าที่ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์เป็นคำที่ไม่สามารถผันรูปได้

คำคุณศัพท์ 形容詞

หมายถึง คำที่บ่งบอกคุณสมบัติ สภาพ หรือความรู้สึก ทำหน้าที่ขยายคำนาม คำกริยา สามารถเป็นภาคแสดงในประโยคได้ คำคุณศัพท์เป็นคำที่มีการผันรูป

คำจีน 漢語

หมายถึง คำยืมจากภาษาจีน ลักษณะสำคัญของคำจีนคือ คำหนึ่งคำประกอบด้วยอักษรคันจิ 2 ตัวขึ้นไป เรียกว่า คำประสมคันจิ (熟語) อ่านแบบเสียงจีน (องโยมิ) เช่น 意見 (ความคิดเห็น) ซึ่งอักษรคันจิ 1 ตัวสามารถออกเสียงได้หลายเสียง ต่อมาชาวญี่ปุ่นมีการสร้างคำประสมคันจิขึ้นมาเองโดยใช้เสียงจีน เช่น 電話 (โทรศัพท์), 返事 (คำตอบ), 時間 (เวลา), 自由 (อิสระ), 親切 (ใจดี), 世話 (ความช่วยเหลือ) เป็นต้น

คำช่วย じょし 助詞

หมายถึง คำที่ทำหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำที่อยู่ข้างหน้าคำช่วยกับภาคแสดง ทำหน้าที่เชื่อมคำกับคำ ทำหน้าที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก ทักษะของผู้พูด รวมถึงเน้นหรือเพิ่มความหมายของคำ คำช่วยเป็นคำที่ไม่มีความหมายในตนเอง เนื่องจากเป็นคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ ต้องปรากฏในประโยคจึงจะมีความหมาย คำช่วยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ คำช่วยแสดงหน้าที่ คำช่วยสันธาน คำช่วยวิเศษณ์ คำช่วยท้ายประโยค *ศึกษาเพิ่มเติมในคอลัมน์ 4

คำญี่ปุ่น わご 和語

หมายถึง คำดั้งเดิมที่มีอยู่แล้วในภาษาญี่ปุ่น คำญี่ปุ่นจะเขียนอักษรคันจิเพื่อแสดงความหมาย โดยอ่านแบบเสียงญี่ปุ่น (คุงโยมิ) เช่น 山 (ภูเขา), 食べます (ทาน), お金 (เงิน), 正しい (ถูกต้อง) ในกรณีที่เป็นคำประสมคันจิ จะอ่านแบบเสียงญี่ปุ่น เช่น 手紙 (จดหมาย) เป็นต้น คำญี่ปุ่นมีขอบเขตครอบคลุมคำทุกประเภท ทั้งคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยานุเคราะห์ คำกริยาวิเศษณ์ คำนำหน้านาม คำช่วย คำสันธาน คำอุทาน

คำนาม めいし 名詞

หมายถึง คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ รวมถึงคำที่ใช้เรียกมโนทัศน์ของสิ่งนามธรรมที่จับต้องไม่ได้ คำนามเป็นคำที่ไม่สามารถผันรูปได้ ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม และภาคแสดงในประโยค

คำนำหน้านาม れんたいし 連体詞

หมายถึง คำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม ต้องวางไว้ข้างหน้าคำนามเสมอ คำนำหน้านามไม่สามารถปรากฏเพียงลำพัง และไม่สามารถผันรูปได้

คำปัจจัย せつびじ 接尾辞

หมายถึง หน่วยคำที่มีความหมายในตนเอง ใช้เติมข้างหลังคำศัพท์เพื่อเพิ่มความหมาย เปลี่ยนความหมายหรือเปลี่ยนประเภทของคำ เช่น ～さん, ～さ, ～中

คำสันธาน せつぞくし 接続詞

หมายถึง คำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำ วลี ประโยคให้เป็นเนื้อความเดียวกัน คำสันธานไม่สามารถผันรูปได้

คำอุทาน คันどうし 感動詞

หมายถึง คำที่ทำหน้าที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด เช่น สงสัย ประหลาดใจ ดีใจ เป็นต้น นอกจากนี้คำทักทาย คำเรียกขาน คำตอบรับคำแสดงคำถาม ก็จัดอยู่ในกลุ่มคำอุทานด้วยเช่นกัน คำอุทานไม่ใช่คำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ จึงไม่ปรากฏในประโยค เป็นเพียงส่วนที่เพิ่มเติมขึ้นมาเพื่อแสดงอารมณ์

คำอุปสรรค せつとうじ 接頭辞

หมายถึง หน่วยคำที่มีความหมายในตนเอง ใช้เติมข้างหน้าคำศัพท์เพื่อเพิ่มความหมาย เปลี่ยนความหมายหรือเปลี่ยนประเภทของคำ เช่น お~, ご~

นิยมสรรพนาม しじだいめいし 指示代名詞

หมายถึง คำสรรพนามที่ใช้แทนนามบ่งบอกความเฉพาะเจาะจง บ่งชี้ระยะทางให้ผู้พูดกับผู้ฟังเข้าใจตรงกัน เช่น これ (นี่), こちら (ทางนี้) เป็นต้น

รูปธรรมดา ふつうけい 普通形

หมายถึง รูปลักษณะที่ใช้ในบริบทของการพูดแบบกันเองระหว่างบุคคลที่สนิทสนม บุคคลในครอบครัว และใช้ในบริบทของการเขียนข้อความที่เป็นทางการ เช่น ข่าวดัง, รายงาน, วิทยานิพนธ์, บทความ และสามารถใช้เป็นรูปขยายคำนามได้อีกด้วย

รูปสุภาพ ていねいけい 丁寧形

หมายถึง รูปลักษณะที่ใช้ในบริบทของการพูดที่สุภาพ เช่น การพูดกับบุคคลที่ไม่สนิท การพูดกับผู้อาวุโสกว่า การรายงานข่าว และใช้ในบริบทของการเขียนที่ต้องการความสุภาพ ซึ่งต้องคำนึงถึงระดับการใช้ภาษา ความสุภาพต่อผู้อ่าน เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนแสดงความคิดเห็น

วาก ヴォイス ヲイス

หมายถึง ประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกความสัมพันธ์ระหว่างประธานกับคำกริยาว่า ประธานเป็นผู้กระทำ (กรรตุวาก) ประธานถูกกระทำ (กรรมวาก) ประธานเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำ (การิตวาก) เป็นต้น

อนิยมสรรพนาม ふていだいめいし 不定代名詞

หมายถึง สรรพนามบอกความไม่ชี้เฉพาะเจาะจง เช่น なにか (บางสิ่ง บางอย่าง), どこか (ที่ไหนสักแห่ง), だれか (ใครสักคน) เป็นต้น

สัญลักษณ์ที่ใช้ในหนังสือ

×	หมายถึง คำ วลี หรือประโยคที่ผิดไวยากรณ์
?	หมายถึง คำ วลี หรือประโยคที่ไม่เป็นธรรมชาติ
~	หมายถึง ส่วนที่มีคำศัพท์หรือประโยคปรากฏ
/	หมายถึง หรือ
+	หมายถึง การรวมกันของคำ วลี หรือประโยค
→	หมายถึง (1) สัญลักษณ์บ่งชี้คำตอบของคำถาม (2) สัญลักษณ์บ่งชี้ประโยคที่มีเนื้อความต่อเนื่องจากบทสนทนาในบรรทัดก่อนหน้า (3) นำไปสู่ (4) ต่อจากนั้น (สัญลักษณ์แสดงการเรียงลำดับ) (5) กลายเป็น เปลี่ยนเป็น
*	หมายถึง สัญลักษณ์แสดงจุดที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ รวมถึงข้อยกเว้น
ตัด	หมายถึง การตัดเสียง เช่น การตัดคำกริยานุเคราะห์ 去
<u>ขีดเส้นใต้</u>	หมายถึง การเน้นคำที่ปรากฏในวลี หรือประโยค
ขีดเส้นใต้	หมายถึง การเน้นเพื่อให้เห็นคำปรากฏร่วม หรือสำนวนที่มักใช้ร่วมกับคำที่ขีดเส้นใต้ ด้วยเส้นตรง

บทที่ 1

หัวข้อไวยากรณ์ประจำบท

- 1) การแต่งประโยคบอกเล่าเพื่อบอกรายละเอียดของหัวเรื่องด้วยรูปประโยค～は～です
- 2) การแต่งประโยคปฏิเสธด้วยรูปประโยค～は～では（じゃ）ありません
- 3) การแต่งประโยคคำถาม
- 4) การแสดงคุณสมบัติที่เหมือนกันด้วยคำช่วย も
- 5) การขยายคำนามด้วยคำช่วย の
- 6) การใช้คำปัจจัย～さん、～ちゃん、～くん
- 7) ลำดับการแนะนำตัว
- 8) การเรียงลำดับข้อมูล
- 9) การนับตัวเลข

คำศัพท์

(1)หมวดคำนาม

わたし		ฉัน ผม ดิฉัน
あなた		คุณ
せんせい	せんせい 先生	คุณครู อาจารย์
きょうし	きょうし 教師	ครู ผู้สอน (อาชีวะ)
がくせい	がくせい 学生	นักเรียน นักศึกษา
かいしゃいん	かいしゃいん 会社員	พนักงานบริษัท
しゃいん	しゃいん 社員	พนักงานบริษัท
ぎんこういん	ぎんこういん 銀行員	พนักงานธนาคาร
いしや	いしや 医者	หมอ แพทย์
けんきゅうしや	けんきゅうしや 研究者	นักวิจัย
だいがく	だいがく 大学	มหาวิทยาลัย
びょういん	びょういん 病院	โรงพยาบาล
ひと	ひと 人	คน
かた	かた 方	คน (คำสุภาพของ 人)
アメリカ		สหรัฐอเมริกา
イギリス		อังกฤษ
インド		อินเดีย
インドネシア		อินโดนีเซีย

かんこく	韓国	เกาหลีใต้
タイ		ไทย
ちゅうごく	中国	จีน
ドイツ		เยอรมัน
にほん	日本	ญี่ปุ่น
ブラジル		บราซิล

คำอธิบายเพิ่มเติม

- (1) わたし ฉัน ผม ดิฉัน เป็นคำสุภาพ สามารถใช้ในการสนทนากับบุคคลที่สนิทสนม ไม่สนิทสนม ผู้อาวุโสกว่า และผู้อาวุโสเท่ากัน
- (2) あなた เธอ เป็นคำที่ใช้เฉพาะกับคนสนิทและอยู่ในสถานภาพเท่าเทียมกัน เช่น สามิภรรยา คู่รัก หากใช้ในกรณีอื่นนอกเหนือจากนี้ จะเป็นการแสดงความไม่สุภาพ ในการเรียกคู่สนทนา จะเรียกชื่อสกุล หรือ คำเรียกตำแหน่ง
- (3) 先生 ครู อาจารย์ เป็นคำเรียกบุคคลที่ประกอบอาชีพซึ่งใช้ความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น อาจารย์ ครู นักทนายความ นักกฎหมาย แพทย์ หรือผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ แฝงความรู้สึกยกย่องและเคารพ คำนี้เป็นคำที่คนอื่นเรียกตัวเรา หรือตัวเราเรียกคนอื่นก็ได้
- (4) 学生 นักเรียน นักศึกษา เป็นคำเรียกอาชีพ ซึ่งมีความหมายครอบคลุมถึงผู้ที่เรียนหนังสือในสถานศึกษา ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงบัณฑิตศึกษา แต่ถ้าแยกประเภทตามระดับชั้นการศึกษา จะหมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัย
- (5) 社員, 社員 พนักงานบริษัท ทั้ง 2 คำนี้มีความหมายเหมือนกัน แต่ใช้ในบริบทที่ต่างกัน ในกรณีที่ต้องการบอกข้อมูลว่าเป็นพนักงานของบริษัท... ซึ่งปรากฏชื่อต้นสังกัด ต้องใช้ 社員 เช่น パナソニックの社員 (พนักงานบริษัทพานาโซนิค) ส่วนในกรณีที่ต้องการบอกอาชีพ ซึ่งไม่ปรากฏชื่อต้นสังกัด จะใช้ 会社員
- (6) 銀行員พนักงานธนาคาร, 会社員 พนักงานบริษัท คำว่า～員 เป็นคำปัจจัย ใช้ต่อท้ายคำนาม เพื่อแสดงความหมายว่าเป็นผู้ประกอบอาชีพนั้น

(2)หมวดคำนาม (คำแสดงคำถาม)

だれ	誰	ใคร
どなた		ใคร ท่านใด (คำสุภาพ)
なん/なに	何	อะไร
なにじん	何人	ชาวอะไร
なんさい	何歳	อายุเท่าไร
いくつ		อายุเท่าไร (คำสุภาพ)

(3)หมวดคำนาม (ลักษณนาม)

～さい	～歳	อายุ...
-----	----	---------

(4)หมวดคำนำหน้านาม

あの	...โน้น
----	---------

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) あの ...โน้น เป็นคำนำหน้านาม ต้องมีคำนามต่อท้ายเสมอ คำศัพท์ในบทนี้คือ あの^{ひと} (คนโน้น)

(5)หมวดคำช่วย

は	ชี้หัวเรื่อง
か	แสดงคำถาม
も	ชี้สิ่งที่มีคุณสมบัติเหมือนกัน
の	แสดงความเป็นเจ้าของ
から	ชี้สถานที่ที่มา

(6)หมวดคำปัจจัย

～さん		คำปัจจัย ใช้ต่อท้ายชื่อหรือนามสกุล
～ちゃん		คำปัจจัย ใช้ต่อท้ายชื่อหรือนามสกุล
～くん	～ ^{くん} 君	คำปัจจัย ใช้ต่อท้ายชื่อหรือนามสกุล
～じん	～ ^{じん} 人	ชาว... คน...

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) ～^{じん} ชาว... ใช้ต่อท้ายชื่อประเทศ เพื่อแสดงความหมายว่าเป็นบุคคลสัญชาตินั้น เช่น タイ^{じん}人 (ชาวไทย)

(7)หมวดคำอุทาน

はい	ใช่
いいえ	ไม่ใช่

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) はい ใช่, いいえ ไม่ใช่ เป็นคำที่ใช้ในการตอบคำถามที่ต้องการคำตอบว่า ใช่หรือไม่ใช่

(8)หมวดสำนวน

はじめまして	ยินดีที่ได้รู้จัก (สำนวนเริ่มต้นการแนะนำตัว)
～から来ました	มาจาก...
(どうぞ) よろしくお ^{ねが} いします	ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วย (สำนวนปิดท้ายการแนะนำตัว)
^{しつれい} 失礼ですが	ขอประทานโทษ ขอเสียมารยาท
お ^{なまえ} 名前は?	ขอทราบชื่อด้วยครับ/ค่ะ
こちらは～です	นี่คือคุณ...

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) ～から来ました มาจาก... คำช่วย から ชี้สถานที่ที่มา ส่วน 来ました หมายถึง “มา” (รูปอดีตกาล)

(2) 失礼^{しつれい}ですが ขอประทานโทษ ขอเสียมารยาท เป็นสำนวนเกริ่นนำก่อนถามเรื่องส่วนตัวของคู่สนทนา เช่น ถามชื่อ ถามที่อยู่ ถามอายุ นอกจากนี้ยังสามารถใช้เป็นสำนวนเกริ่นนำก่อนขอร้องคู่สนทนาให้กระทำให้บางสิ่งบางอย่างให้แก่ผู้พูด

(3) こちらは～です นี่คือคุณ... คำว่า こちら หมายถึง “ทางนี้ ฝ่ายนี้”

ไวยากรณ์

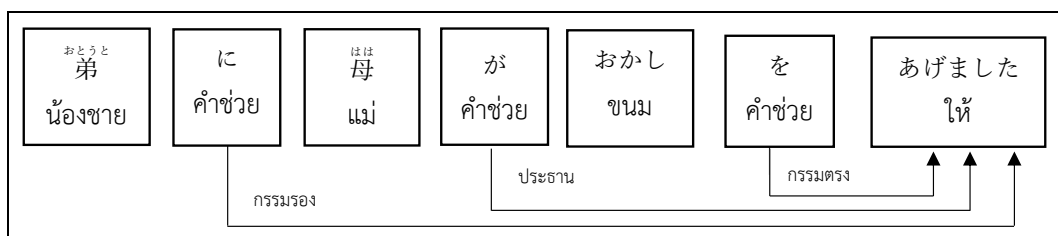
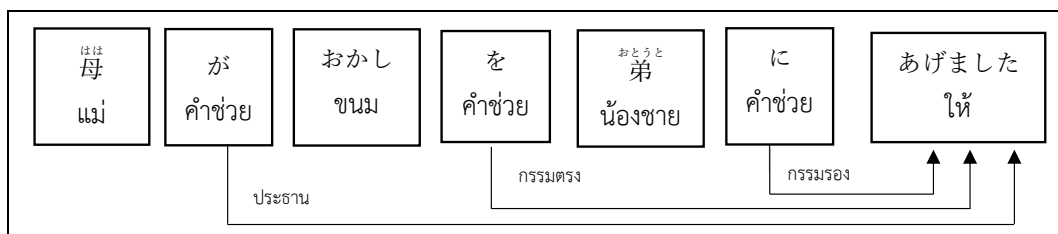
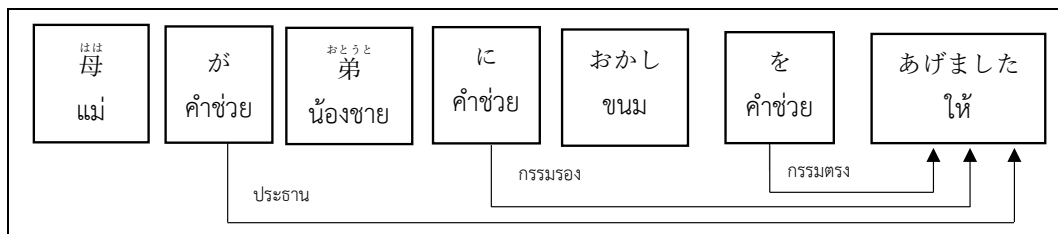
ภาษาญี่ปุ่นมีโครงสร้างภาษาที่แตกต่างจากภาษาไทยหลายประการ ลักษณะสำคัญที่ผู้เรียนควรรู้ในเบื้องต้น มี 4 ประการ ดังนี้

1. คำกริยาจะปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยค

ตัวอย่าง

แม่ทำอาหาร	はは はは 母が料理をつくります。 (แม่) (อาหาร) (ทำ)
------------	---

2. ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด ซึ่งยึดการเรียงลำดับคำเป็นหลัก ถ้าลำดับคำเปลี่ยน ความหมายของประโยคก็จะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย หรือไม่สามารถสื่อความหมายได้เนื่องจากผิดไวยากรณ์ แต่ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาคำติด คำแต่ละคำมีคำช่วยพ่วงท้ายเสมอ ซึ่งคำช่วยทำหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่างคำที่อยู่ข้างหน้าคำช่วยกับภาคแสดงว่าเป็นประธาน หัวเรื่อง กรรมตรง กรรมรอง เป็นต้น ดังนั้นประโยคภาษาญี่ปุ่นสามารถสลับตำแหน่งคำในประโยค แต่ความหมายยังคงเดิม เนื่องจากมีคำช่วย ดังแผนภาพแสดงความสัมพันธ์ต่อไปนี้

ภาพที่ 1 การแสดงความสัมพันธ์ของคำช่วยกับคำกริยา

ความหมายของคำศัพท์

はは はは (แม่-ประธาน) おとうと おとうと (น้องชาย-กรรมรอง) おかし おかし (ขนม-กรรมตรง)

あげました (ให้ (รูปอดีตกาล)-คำกริยา)

ตัวอย่าง

แม่ให้ขนมแก่น้องชาย × แก่น้องชายแม่ให้ขนม	はは おとうと 母が 弟におかしをあげました。 はは おとうと 母がおかしを 弟にあげました。 おとうと はは 弟に母がおかしをあげました。
--	---

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ประโยคภาษาไทยไม่สามารถสลับตำแหน่งคำได้ แต่ประโยคภาษาญี่ปุ่น สามารถสลับตำแหน่งประธาน กรรมรอง กรรมตรงได้ถึง 3 รูปแบบ โดยไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ในการสลับตำแหน่งคำ ต้องสลับคำช่วยที่พ่วงท้ายคำแต่ละคำด้วย

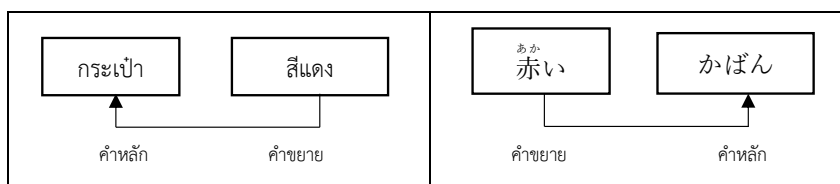
แต่ว่าการสลับตำแหน่งคำ ใช่ว่าจะสามารถสลับได้อย่างอิสระ คำที่ทำหน้าที่เป็นหัวเรื่อง ต้องอยู่ในตำแหน่งต้นประโยค คำกริยาต้องอยู่ในตำแหน่งท้ายประโยค คำอื่น ๆ ที่เป็นส่วนขยาย ซึ่งอยู่ในตำแหน่งกลางประโยค จะสามารถสลับตำแหน่งคำได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับรูปไวยากรณ์ที่ใช้ในประโยคนั้นด้วย

3. ภาษาญี่ปุ่นมีการผันรูปคำเพื่อแสดงการปฏิเสธ กาล วาจก ความสุภาพ เป็นต้น

ตัวอย่าง

かきます	(เขียน-อนาคตกาล-รูปสุภาพ)
かきました	(เขียน-อดีตกาล-รูปสุภาพ)
かきません	(ไม่เขียน-อนาคตกาล-รูปสุภาพ)
かきませんでした	(ไม่เขียน-อดีตกาล-รูปสุภาพ)
かかれました	(ถูกเขียน-อดีตกาล-รูปสุภาพ)
かかせた	(ใช้ให้เขียน-อดีตกาล-รูปธรรมดา)

4. หลักการของการใช้คำขยายในภาษาไทย คือ คำหลักจะอยู่ข้างหน้า ส่วนคำขยายจะอยู่ข้างหลัง แต่ในภาษาญี่ปุ่น คำหลักจะอยู่ข้างหลัง ส่วนคำขยายจะอยู่ข้างหน้า (คำขยาย เช่น คำคุณศัพท์ คำนาม คำแสดงความเป็นเจ้าของ)

ภาพที่ 2 การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหลักและคำขยาย

ความหมายของคำศัพท์

あか 赤い (สีแดง-คำคุณศัพท์) かばん (กระเป๋า)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า “กระเป๋า” ซึ่งเป็นคำหลักปรากฏข้างหน้าคำขยาย แต่「かばん」ปรากฏข้างหลังคำขยาย

1) การแต่งประโยคบอกเล่าเพื่อบอกรายละเอียดของหัวเรื่องด้วยรูปประโยค～は～です

โครงสร้าง	คำนาม 1 (หัวเรื่อง) は	คำนาม 2 (ภาคแสดง) です
-----------	-----------------------	----------------------

คำอธิบาย

คำช่วยเป็นคำที่ทำหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ของคำแต่ละคำในประโยคกับภาคแสดง ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร เช่น หัวเรื่อง ประธาน กรรมตรง กรรมรอง สถานที่ที่เกิดการกระทำ สถานที่ที่เกิดสภาพ เป็นต้น

คำช่วย は เป็นคำชี้หัวเรื่อง จากโครงสร้างประโยคข้างต้น คำนามที่อยู่ข้างหน้าคำช่วย (คำนาม 1) เป็นหัวเรื่องของประโยค เมื่อต้องการกล่าวถึงเรื่องใด ให้วางคำช่วยไว้ข้างหลังคำนามที่เป็นหัวเรื่อง ส่วนคำนาม 2 คือ ภาคแสดงของประโยค ซึ่งเป็นส่วนอธิบายรายละเอียดของหัวเรื่อง

ส่วน です เป็นคำกริยานุเคราะห์ แสดงความหมาย “เป็น อยู่ คือ” (มีความหมายคล้ายกับ is am are ในภาษาอังกฤษ) แสดงการวินิจฉัยหรือการลงความเห็นชี้ขาดของผู้พูด ในขณะเดียวกันก็แสดงความสุภาพต่อคู่สนทนาอีกด้วย

ตัวอย่าง

わたしはマリです。

ดิฉันชื่อมะลิค่ะ

わたしは会社員かいしゃいんです。

ผมเป็นพนักงานบริษัทครับ

マイクさんはアメリカ人じんです。

คุณไมค์เป็นชาวอเมริกัน

*ในการสนทนา ถ้าผู้พูดคือหัวเรื่องของประโยค จะละคำสรรพนาม わたし เพื่อความเป็นธรรมชาติ ถึงแม้ว่าไม่ปรากฏหัวเรื่อง ผู้ฟังก็รู้ว่าหัวเรื่องคือผู้พูดนั่นเอง

ตัวอย่าง

はじめまして、(わたしは) マリです。

ยินดีที่ได้รู้จัก (ดิฉันชื่อ) มะลิค่ะ

2) การแต่งประโยคปฏิเสธด้วยรูปประโยค～は～では (じゃ) ありません

โครงสร้าง	คำนาม 1 (หัวเรื่อง) は	คำนาม 2 (ภาคแสดง) では (じゃ) ありません
-----------	-----------------------	---------------------------------

คำอธิบาย

รูปประโยคปฏิเสธ ให้ผันคำกริยานุเคราะห์ です เป็น では ありません รูปประโยคนี้ใช้ในภาษาพูดและภาษาที่เป็นทางการและต้องการความสุภาพ ส่วนรูปย่อที่ใช้ในภาษาพูดคือ じゃありません

ตัวอย่าง

わたしは会社員^{かいしゃいん}ではありません。

ผมไม่ได้เป็นพนักงานบริษัทครับ

わたしはタイ人^{じん}じゃありません。

ดิฉันไม่ใช่ชาวไทยค่ะ

3) การแต่งประโยคคำถาม

โครงสร้าง	คำถาม 1 (หัวเรื่อง) は	คำถาม 2 (ภาคแสดง) ですか
-----------	-----------------------	-----------------------

คำอธิบาย

คำช่วย か เป็นคำช่วยท้ายประโยค จะปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของประโยคเพื่อให้ประโยคนั้นกลายเป็นประโยคคำถาม ใช้เมื่อผู้พูดเกิดความรู้สึกสงสัยหรือไม่แน่ใจ ออกเสียงโดยการขึ้นเสียงสูงที่ท้ายประโยคคำถาม

ในบทนี้ จะเรียนประโยคคำถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ประโยคคำถามประเภทนี้ใช้เพื่อถามว่าข้อความในประโยคนั้นถูกต้องหรือไม่ โดยเติมคำช่วย か ท้ายประโยคบอกเล่า หากเนื้อหาในประโยคคำถามนั้นถูกต้อง จะตอบรับด้วย 「はい」 แล้วทวนซ้ำข้อมูลในประโยคเดิม หากไม่ถูกต้องจะตอบปฏิเสธด้วย 「いいえ」 และตามด้วยประโยคปฏิเสธ หรือบอกข้อมูลที่ถูกต้อง

ตัวอย่าง

マリさんはタイ人^{じん}ですか。

คุณมะลิเป็นชาวไทยใช่ไหมคะ

→ はい、タイ人^{じん}です。

ใช่ค่ะ เป็นชาวไทยค่ะ

イワンさんは研究者^{けんきゅうしゃ}ですか。

คุณอีวานเป็นนักวิจัยใช่ไหมคะ

→ いいえ、研究者^{けんきゅうしゃ}じゃありません。

ไม่ใช่ครับ ไม่ได้เป็นนักวิจัยครับ

→ いいえ、医者^{いしや}です。

ไม่ใช่ครับ เป็นแพทย์ครับ

2. ประโยคคำถามที่มีคำแสดงคำถาม ให้วางคำแสดงคำถามในตำแหน่งภาคแสดง (คำถาม 2) แล้วเติมคำช่วย か ท้ายประโยค

ตัวอย่าง

あの人はだれ^{ひと}ですか。

คน ๆ โน้นคือใครครับ

→ (あの人は) ニダー^{ひと}さんです。

(คน ๆ โน้นคือ) คุณนิตาครับ

あの方はどなた^{かた}ですか。

คุณคนโน้นคือใครคะ

→ (あの方は) マリア^{かた}さんです。

(คุณคนโน้นคือ) คุณมาเรียค่ะ

フォンさんはなにじん^{じん}ですか。

คุณฝนเป็นชาวอะไรครับ

→ タイ人^{じん}です。

ชาวไทยค่ะ

4) การแสดงคุณสมบัติที่เหมือนกันด้วยคำช่วย も

โครงสร้าง	คำนาม も
-----------	---------

คำอธิบาย

คำช่วย も เป็นคำช่วยที่ใช้เสริมความหมายว่า คำนามที่อยู่ข้างหน้าคำช่วย มีคุณสมบัติเหมือนกับสิ่งที่ได้กล่าวถึงมาแล้วก่อนหน้านี้ แสดงความหมายว่า “ก็” ในประโยคบอกเล่า สามารถใช้คำช่วยนี้แทนคำช่วย は

ตัวอย่าง

マリさんはタイ人^{じん}です。ニダーさん^{じん}もタイ人^{じん}です。
คุณมะลิเป็นชาวไทย คุณนิดาก็เป็นชาวไทยเหมือนกัน

*สามารถนำสิ่งที่เหมือนกัน มาเชื่อมกันโดยใช้คำช่วย も เพื่อรวมความให้เป็นประโยคเดียวกันได้

ตัวอย่าง

マリさん^{じん}もニダーさん^{じん}もタイ人^{じん}です。
คุณมะลิและคุณนิดาเป็นชาวไทยเหมือนกัน

ในการตอบคำถามที่มีคำช่วย も ปรากฏในประโยค ถ้าเป็นคำตอบรับที่คล้อยตามให้ใช้คำช่วย も ถ้าตอบปฏิเสธ ต้องเปลี่ยนเป็นคำช่วย は เนื่องจากคำช่วย も แสดงคุณสมบัติที่เหมือนกันเท่านั้น

ตัวอย่าง

ニダーさん ^{かいしゃいん} も会社員 ^{かいしゃいん} ですか。	คุณนิดาที่เป็นพนักงานบริษัทใช่ไหม
→はい、ニダーさん ^{かいしゃいん} も会社員 ^{かいしゃいん} です。	ใช่ คุณนิดาที่เป็นพนักงานบริษัท
木村さん ^{きむら} も会社員 ^{かいしゃいん} ですか。	คุณคิมูระก็เป็นพนักงานบริษัทใช่ไหม
→いいえ、木村さん ^{きむら} は会社員 ^{かいしゃいん} ではありません。ไม่ใช่ คุณคิมูระไม่ได้เป็นพนักงานบริษัท	

5) การขยายคำนามด้วยคำช่วย の

โครงสร้าง	คำนาม 1 の คำนาม 2
-----------	-------------------

คำอธิบาย

คำช่วย の เป็นคำช่วยที่ใช้เชื่อมคำนามกับคำนาม เพื่อแสดงความหมายว่า คำนามที่อยู่ข้างหน้าเป็นคำขยาย (คำนาม 1) ส่วนคำนามที่อยู่ข้างหลังเป็นคำหลัก (คำนาม 2) ในภาษาญี่ปุ่น คำขยายจะอยู่ข้างหน้า คำหลักจะอยู่ข้างหลัง การใช้คำนามขยายคำนามจะแสดงต้นสังกัด สัญชาติ ลักษณะหรือรูปแบบของอาชีพ

ตัวอย่าง (คำขยายเป็นต้นสังกัด)

マリさんはABC^{しゃいん}の社員^{しゃいん}です。
คุณมะลิเป็นพนักงานบริษัท ABC

ตัวอย่าง (คำขยายเป็นสัทพยางค์)

アンドレーさんはブラジル人^{じん}の^{せんせい}先生です。

คุณอังเดรเป็นอาจารย์ชาวบราซิล

ตัวอย่าง (คำขยายเป็นคำบอกลักษณะหรือรูปแบบของอาชีพ)

トニアさんはポルトガル語^ごの^{せんせい}先生です。

คุณโทเนียเป็นครูสอนภาษาโปรตุเกส

6) การใช้คำปัจจัย ~さん、~ちゃん、~くん

คำอธิบาย

คำปัจจัยแต่ละคำมีความหมายและวิธีการใช้ที่แตกต่างกันดังนี้

~さん มีคำแปลใกล้เคียงกับ “คุณ...” เป็นคำแสดงความสุภาพและการยกย่อง จึงไม่ใช้ต่อท้ายชื่อของตนเองหรือบุคคลฝ่ายตนเอง

~ちゃん มีคำแปลใกล้เคียงกับ “หนู...” เป็นคำที่แฝงความรู้สึกสนิทสนม ใช้เรียกเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง แต่โดยพื้นฐานทั่วไปแล้วจะใช้เรียกเด็กผู้หญิง นอกจากนี้ยังใช้เรียกผู้หญิงที่อายุเท่ากันหรือน้อยกว่า และมีความสนิทสนมกับผู้พูด เช่น รุ่นน้อง เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น

~くん มีคำแปลใกล้เคียงกับ “นาย...” เป็นคำที่แฝงความรู้สึกสนิทสนม ใช้เรียกเด็กผู้ชายรวมถึงผู้ชายที่อายุเท่ากันหรือน้อยกว่า เช่น เพื่อน รุ่นน้อง เป็นต้น ในสถานที่ทำงาน หัวหน้าหรือเพื่อนร่วมงานที่อาวุโสกว่าจะใช้คำนี้เรียกลูกน้องหรือเพื่อนร่วมงานผู้ชายที่อายุน้อยกว่า

ในการเขียนชื่อสกุลของชาวญี่ปุ่นนั้น จะเรียงลำดับนามสกุลก่อนชื่อ โดยไม่มีคำนำหน้า นาย นาง นางสาว เช่น 今井忍^{いまいしのぶ} (ชิโนบุ อีโม) ชาวญี่ปุ่นไม่มีชื่อเล่นเหมือนชาวไทย จะเรียกบุคคลด้วยนามสกุลแล้วต่อท้ายด้วย ~さん นอกจากนี้ยังสามารถใช้ ~ちゃん และ ~くん ขึ้นอยู่กับอายุและความสนิทสนมกับผู้พูด เมื่อชาวต่างชาติใช้ชีวิตในญี่ปุ่น จะต้องเขียนนามสกุลก่อนแล้วตามด้วยชื่อเพื่อให้สอดคล้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ เช่น プーンウォンプラサート タニツト (ธนิส พูนวงศ์ประเสริฐ) โดยชาวญี่ปุ่นจะเรียกผู้เขียนว่า プーンウォンプラサートさん แต่เนื่องจากนามสกุลของชาวต่างชาติมีหลายพยางค์และออกเสียงยาก เราสามารถบอกให้ชาวญี่ปุ่นเรียกชื่อหรือชื่อเล่นแทน เช่น タニツトさん

ในภาษาญี่ปุ่นมีคำสรรพนามบุรุษที่ 2 あなた (คุณ เธอ) แต่ชาวญี่ปุ่นไม่นิยมใช้ในการสนทนา เนื่องจากเป็นคำไม่สุภาพ จึงไม่สามารถใช้เรียกบุคคลที่ไม่สนิท รวมถึงบุคคลที่เจอกันครั้งแรก คำสรรพนามบุรุษที่ 2 あなた (คุณ เธอ) จะใช้เฉพาะกับคนสนิท เช่น คู่รัก สามีภรรยา

นอกจากนี้ชาวญี่ปุ่นยังเรียกผู้ที่มีสถานภาพสูงกว่าด้วยชื่อตำแหน่งหรืออาชีพ เช่น 社長^{しゃちょう} (ประธานบริษัท), 先生^{せんせい} (อาจารย์) ซึ่งสามารถนำคำเหล่านี้ต่อท้ายชื่อหรือนามสกุล เช่น タニツト先生^{せんせい} (อาจารย์ธนิส) เป็นต้น

7) ลำดับการแนะนำตัว

คำอธิบาย

ในการแนะนำตัว จะเริ่มจากการพูดสำนวนเกริ่นนำ 「はじめまして」 ตามด้วยชื่อของเรา จากนั้นบอกข้อมูลส่วนตัว เช่น ประเทศ บ้านเกิด งานอดิเรก อาชีพ เป็นต้น ซึ่งสามารถเพิ่มเติมข้อมูลส่วนตัวที่จำเป็นได้ตามสถานการณ์ โดยจะพูดปิดท้ายด้วยสำนวน 「どうぞよろしく お願いします」

ตัวอย่าง

はじめまして	สำนวนเกริ่นนำ (ยินดีที่ได้รู้จัก)
タニツトです。	บอกชื่อ (ผมชื่อธนีส)
タイから来ました。	บอกประเทศ (ผมมาจากประเทศไทย)
チェンマイ出身 ^{しゅっしん} です。	บอกภูมิลำเนา (ผมเป็นชาวเชียงใหม่)
コンケン大学 ^{だいがく} の学生 ^{がくせい} です。	บอกอาชีพ (ผมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น)
どうぞよろしく ^{ねが} お願いします。	สำนวนปิดท้าย (ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ)
*ส่วนที่ขีดเส้นใต้คือ ข้อมูลส่วนตัวของผู้พูด	

ความหมายของคำศัพท์

出身^{しゅっしん} (ภูมิลำเนา บ้านเกิด)

ในการบอกประเทศของตนเอง จะใช้รูปประโยค ～から来ました โดย から เป็นคำช่วยแสดงหน้าที่บอกสถานที่ที่มา ส่วน 来ました เป็นคำกริยา หมายถึง “มา” (ผันรูปอดีตกาล)

ส่วนการแนะนำบุคคลที่ 3 ให้คู่สนทนารู้จัก จะใช้รูปประโยค 「こちらは～さんです。」 (ทางนี้คือคุณ...) พร้อมกับพายมือไปทางบุคคลที่ต้องการแนะนำ สถานการณ์ที่จะยกตัวอย่างต่อไปนี้ คือ สถานการณ์การแนะนำคุณลีสให้รู้จักกับคุณบี

ตัวอย่าง

A: B さん、おはようございます。	สวัสดีครับ คุณบี	
B: おはようございます。	สวัสดีครับ	
A: こちらはリーさんです。	นี่คือ คุณลีส	
C: はじめまして、リーです。	ยินดีที่ได้รู้จัก ชื่อลีสครับ	
中国 ^{ちゅうごく} から ^き 来ました。ペキン ^{しゅっしん} 出身 ^{しゅっしん} です。	ผมมาจากประเทศจีนครับ บ้านเกิดอยู่ที่ปักกิ่งครับ	
ペキン大学 ^{だいがく} の ^{けんきゅうしゃ} 研究者 ^{けんきゅうしゃ} です。	ผมเป็นนักวิจัยมหาวิทยาลัยปักกิ่งครับ	
どうぞよろしく ^{ねが} お願いします。	ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ	
B: こちらこそよろしく ^{ねが} お願いします。	ทางนี้ก็ขอฝากเนื้อฝากตัวเช่นกันครับ	

ความหมายของคำศัพท์

こちらこそ (ทางนี้ ฝ่ายนี้)

ส่วนสถานการณ์ต่อไปนี้ เป็นการสอบถามชื่อและอายุ โดยใช้รูปประโยค 「失礼ですが、お名前は？」

ตัวอย่าง

A: 失礼ですが、お名前は (なんですか) ?	ขอประทานโทษค่ะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรคะ	
B: ナットです。	นัทครับ	
A: おいくつですか。	อายุเท่าไรครับ	
B: 19 さい (じゅうきゅうさい) です。	19 ปีครับ	

8) การเรียงลำดับข้อมูล

คำอธิบาย

ชาวไทยจะบอกข้อมูลโดยเรียงลำดับข้อมูลจากหน่วยเล็กไปหาหน่วยใหญ่ เช่น การบอกวันที่ จะเริ่มจากการบอกวันในสัปดาห์→วันที่ที่เป็นตัวเลข→เดือน→ปี รวมถึงการบอกสังกัด จะเริ่มจากการบอกชื่อแผนก/สาขา เรียงไปจนถึงชื่อหน่วยงานใหญ่ เช่น บริษัทหรือมหาวิทยาลัย

แต่ชาวญี่ปุ่นจะบอกข้อมูลเรียงจากหน่วยใหญ่ไปหาหน่วยเล็ก โดยเริ่มจากการบอกปี→เดือน→วันที่ที่เป็นตัวเลข→วันในสัปดาห์ ส่วนการบอกสังกัดจะเริ่มจากชื่อหน่วยงานใหญ่ เรียงไปจนถึงชื่อแผนก/สาขา

ตัวอย่าง

วันอาทิตย์ที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2564

2021年8月8日 日曜日

สาขาการสอนภาษาญี่ปุ่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

コンケン大学教育学部日本語教育課程

9) การนับตัวเลข

0	ゼロ、れい		
1	いち		
2	に	20	にじゅう
3	さん	30	さんじゅう
4	よん	40	よんじゅう
5	ご	50	ごじゅう
6	ろく	60	ろくじゅう
7	なな、しち	70	ななじゅう
8	はち	80	はちじゅう
9	きゅう	90	きゅうじゅう
10	じゅう		

ในการนับตัวเลขหลักสิบ ให้ประสมตัวเลขเรียงกันเหมือนในภาษาไทย

ตัวอย่าง

21	ยี่สิบเอ็ด	→	ยี่ (2) สิบ (10) เอ็ด (1)	にじゅういち
89	แปดสิบเก้า	→	แปด (8) สิบ (10) เก้า (9)	はちじゅうきゅう

ส่วนการนับตัวเลขหลักร้อยขึ้นไป รวมถึงการนับอายุ มีวิธีการนับดังนี้

ตาราง 1 การนับตัวเลขหลักร้อย พัน หมื่น และการนับอายุ

	ร้อย	พัน	หมื่น	อายุ
1	<u>ひゃく</u>	<u>せん</u>	いちまん	<u>いっさい</u>
2	にひゃく	にせん	にまん	にさい
3	<u>さんびゃく</u>	<u>さんぜん</u>	さんまん	さんさい
4	よんひゃく	よんせん	よんまん	よんさい
5	ごひゃく	ごせん	ごまん	ごさい
6	<u>ろっぴゃく</u>	ろくせん	ろくまん	ろくさい
7	ななひゃく	ななせん	ななまん	ななさい
8	<u>はっぴゃく</u>	<u>はっせん</u>	はちまん	<u>はっさい</u>
9	きゅうひゃく	きゅうせん	きゅうまん	きゅうさい
10				<u>じゅっさい</u>

*หมายเหตุ ส่วนที่ขีดเส้นใต้คือ ตัวเลขที่ออกเสียงพิเศษ

ตัวอย่าง

387	さんびゃくはちじゅうなな
8,565	はっせんごひゃくろくじゅうご
16,650	いちまんろくせんろっぴゃくごじゅう

การนับตัวเลขตั้งแต่หลักแสนขึ้นไป มีวิธีการนับดังนี้

1 แสน	เท่ากับ	10 หมื่น	じゅうまん
1 ล้าน	เท่ากับ	100 หมื่น	ひゃくまん
10 ล้าน	เท่ากับ	1,000 หมื่น	いっせんまん
ส่วน 100 ล้าน คือ	いちおく		

การนับอายุ จะนับโดยนำตัวเลขรวมกับลักษณนามอายุ (さい) ซึ่งหมายถึง “ขวบ ปี” และจะเปลี่ยนเสียงพยางค์สุดท้ายของตัวเลขเมื่อเป็นเลข 1 8 10

อายุ 11 ปี	じゅういっさい
อายุ 18 ปี	じゅうはっさい
อายุ 30 ปี	さんじゅうさい

ส่วนอายุ 20 ปีจะออกเสียงพิเศษ

อายุ 20 ปี	はたち
------------	-----

ส่วนการถามอายุ ใช้คำแสดงคำถาม 「なんさいですか。」 หรือ 「おいくつですか。」 ซึ่งคำหลังเป็นคำที่สุภาพมากกว่า

*ข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่พบบ่อยในการนับตัวเลขมีดังนี้ ส่วนที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่ผิด

(1) การนับอายุที่ลงท้ายด้วยเลข 1 8 10

อายุ 11 ปี	じゅう <u>いち</u> さい
อายุ 18 ปี	じゅう <u>はち</u> さい
อายุ 30 ปี	さん <u>じゅう</u> さい

(2) การนับตัวเลข 100 และ 1,000

100	<u>いち</u> ひゃく
1,000	<u>いち</u> せん

(3) การนับเลข 3,000 และ 8,000

3,000	さん <u>せん</u>
8,000	<u>はち</u> せん

บทที่ 2

หัวข้อไวยากรณ์ประจำบท

- 1) การบ่งชี้สิ่งของด้วยนิยมนสรพนาม これ/それ/あれ
- 2) การบ่งชี้สิ่งของด้วยคำนำหน้านาม この/その/あの
- 3) การตอบรับหรือปฏิเสธข้อคำถามด้วยสำนวน そうです/そうでは (じゃ) ありません
- 4) การแสดงความเป็นเจ้าของหรือแสดงเนื้อหาของคำนามด้วยคำช่วย の
- 5) การแต่งประโยคคำถามที่ให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่งจากสิ่งของสองสิ่ง
- 6) การละคำนาม
- 7) การเติมคำอุสรรค お～ เพื่อแสดงความไพเราะ
- 8) สำนวนแสดงการรับทราบ そうですか

คำศัพท์

(1)หมวดคำนาม

これ		นี่ สิ่งนี้
それ		นั่น สิ่งนั้น
あれ		โน้น สิ่งโน้น
ほん	ほん 本	หนังสือ
じしょ	じしょ 辞書	พจนานุกรม
ざっし	ざっし 雑誌	นิตยสาร
しんぶん	しんぶん 新聞	หนังสือพิมพ์
ノート		สมุดบันทึก สมุดโน้ต
てちょう	てちょう 手帳	สมุดบันทึกแบบพกติดตัว
めいし	めいし 名刺	นามบัตร
カード		การ์ด บัตร
えんぴつ	えんぴつ 鉛筆	ดินสอ
ボールペン		ปากกาลูกกลิ้ง
シャープペンシル		ดินสอกด
かぎ	かぎ 鍵	กุญแจ
とけい	とけい 時計	นาฬิกา
かばん	かばん 鞆	กระเป๋า
テレビ		โทรทัศน์
ラジオ		วิทยุ
カメラ		กล้องถ่ายรูป

コンピューター		คอมพิวเตอร์
くるま	くるま 車	รถยนต์
つくえ	つくえ 机	โต๊ะ
いす	いす 椅子	เก้าอี้
チョコレート		ช็อกโกแลต
コーヒー		กาแฟ
(お)みやげ	(お)みやげ (お)土産	ของฝาก ของที่ระลึก
えいご	えいご 英語	ภาษาอังกฤษ
にほんご	にほんご 日本語	ภาษาญี่ปุ่น

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) (お)土産 ของฝาก ของที่ระลึก คำนี้เติมคำอุปสรรค お～ เพื่อให้กลายเป็นคำไพเราะ (คำที่ฟังดู สละสลวย)

(2)หมวดคำนาม (คำแสดงคำถาม)

なん	なん 何	อะไร
----	---------	------

(3)หมวดคำปัจจัย

～ご	～ご ～語	ภาษา...
----	----------	---------

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) ～語 ภาษา... เป็นคำปัจจัย สามารถนำไปต่อท้ายชื่อประเทศ เพื่อแสดงความหมายว่าเป็นภาษาของชาตินั้น ๆ เช่น タイ語 (ภาษาไทย), สเปน語 (ภาษาสเปน) ยกเว้นภาษาอังกฤษ

(4)หมวดคำนำหน้านาม

この	...นี้ ...ที่อยู่ตรงนี้
その	...นั้น ...ที่อยู่ตรงนั้น
あの	...โน้น ...ที่อยู่ตรงโน้น

(5)หมวดคำอุทาน

あのう	เอ่อ (ใช้เมื่อต้องการเรียกอีกฝ่ายด้วยความเกรงใจ)
えっ	เอ๊ะ (คำอุทานแสดงความแปลกประหลาดใจ)
あ	ฮะ (ใช้เมื่อผู้พูดนึกบางสิ่งบางอย่างขึ้นได้)

(6)หมวดสำนวน

どうぞ	เชิญครับ/ค่ะ (ใช้เมื่อเสนอบางสิ่งให้ผู้อื่น)
(どうも) ありがとう (ございます)	ขอบคุณ (มาก)
そうですか	งั้นเหรอ (คำตอบรับเพื่อแสดงการรับรู้ในข้อมูลใหม่)
ちがいます	ไม่ใช่
これからお世話になります	จากนี้ไป หวังว่าคงได้รับความกรุณา
こちらこそ(どうぞ)よろしくお願ひします	ผม/ดิฉันขอฝากเนื้อฝากตัวเช่นกัน

ไวยากรณ์

1) การบ่งชี้สิ่งของด้วยนิยมสรรพนาม これ/それ/あれ

คำอธิบาย

こ/そ/あ เป็นคำบ่งชี้ การใช้คำบ่งชี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. คำบ่งชี้ที่ใช้ในกรณีที่ผู้พูดอยู่คนละตำแหน่งกับผู้ฟัง

「こ」 บ่งชี้ตำแหน่งที่อยู่ใกล้ผู้พูด 「そ」 บ่งชี้ตำแหน่งที่อยู่ใกล้ผู้ฟัง

これ นี่ สิ่งนี้ ใช้บ่งชี้สิ่งที่อยู่ใกล้ผู้พูด

それ นั่น สิ่งนั้น ใช้บ่งชี้สิ่งที่อยู่ใกล้ผู้ฟัง

ตัวอย่างต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างประโยคคำถามคำตอบเกี่ยวกับสิ่งของซึ่งผู้พูดอยู่คนละตำแหน่งกับผู้ฟัง

ตัวอย่าง

これはなんですか。

นี่คืออะไร

→ (それ)かばんです。

นั่นคือกระเป๋า

ในการตอบ สามารถละคำบ่งชี้ (นิยมสรรพนาม) ซึ่งเป็นหัวเรื่องของประโยคได้

2. คำบ่งชี้ที่ใช้ในกรณีที่ผู้พูดและผู้ฟังอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน

これ นี่ สิ่งนี้ ใช้บ่งชี้สิ่งที่อยู่ใกล้ผู้พูดและผู้ฟัง

それ นั่น สิ่งนั้น ใช้บ่งชี้สิ่งที่อยู่ห่างไกลออกไปจากผู้พูดและผู้ฟัง

あれ โน่น สิ่งโน้น ใช้บ่งชี้สิ่งที่อยู่ไกลจากผู้พูดและผู้ฟัง

ตัวอย่าง

これはなんですか。

นี่คืออะไร

→ (これは)かばんです。

นี่คือกระเป๋า

それはなんですか。

นั่นคืออะไร

→ (それは)本^{ほん}です。

นั่นคือหนังสือ

2) การบ่งชี้สิ่งของด้วยคำนำหน้านาม この/その/あの

โครงสร้าง	この/その/あの + คำนาม
-----------	------------------

คำอธิบาย

この/その/あの เป็นคำนำหน้านาม ต้องวางไว้ข้างหน้าคำนามเสมอ

ตัวอย่าง

この^{ひと}人はだれですか。

คน ๆ นี้คือใคร

そのかばんはだれのかばんですか。

กระเป๋าใบนั้นเป็นของใคร

3) การตอบรับหรือปฏิเสธข้อคำถามด้วยสำนวน そうです/そうじゃありません

คำอธิบาย

ในการตอบรับ สามารถตอบด้วยสำนวน 「はい、そうです」 แทนการพูดทวนซ้ำข้อมูลในประโยคคำถาม

ตัวอย่าง

それは本^{ほん}ですか。

นั่นคือหนังสือใช่ไหม

→ はい、本^{ほん}です。

ใช่ หนังสือครับ

→ はい、そうです。

ใช่ครับ

แต่ในการตอบปฏิเสธข้อคำถาม จะพูดว่า 「いいえ、そうじゃありません」 หรือ 「いいえ、ちがいます」 หรือพูดคำตอบที่ถูกต้องแทน

ตัวอย่าง

それは本^{ほん}ですか。

นั่นคือหนังสือใช่ไหม

→ いいえ、そうじゃありません。

ไม่ใช่ครับ

→ いいえ、ちがいます。

ไม่ใช่ครับ

→ いいえ、ノートです。

ไม่ใช่ครับ สมุดบันทึกครับ

4) การแสดงความเป็นเจ้าของหรือแสดงเนื้อหาของคำนามด้วยคำช่วย の

โครงสร้าง	คำนาม 1 の คำนาม 2
-----------	-------------------

คำอธิบาย

การใช้คำช่วย の ขยายคำนามในบทนี้ จะแสดงความเป็นเจ้าของ หรือแสดงเนื้อหาของคำนามหลัก โดยคำนาม 1 เป็นส่วนขยาย และคำนาม 2 เป็นคำหลัก

ตัวอย่าง (คำขยายเป็นเจ้าของ)わたしの^{とけい}時計

นาฬิกาของฉัน

あれはキムさんの^{くるま}車です。

โน่นคือรถยนต์ของคุณคิม

それはだれの^かかさですか。

นั่นคือร่มของใคร

ตัวอย่าง (คำขยายเป็นส่วนแสดงเนื้อหา)これはなんの^{ほん}本ですか。

นี่คือหนังสือเกี่ยวกับอะไร

→ コンピューターの^{ほん}本です。

หนังสือเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

5) การแต่งประโยคคำถามที่ให้เลือกรูปอย่างใดอย่างหนึ่งจากสิ่งของสองสิ่ง

1. <u>โครงสร้าง</u> ~ですか、~ですか

คำอธิบาย

โครงสร้างประโยคข้างต้นเป็นโครงสร้างของประโยคคำถามให้ผู้ฟังเลือกรูปอย่างใดอย่างหนึ่งจากสิ่งของสองสิ่ง เวลาตอบให้ตอบเฉพาะสิ่งที่เลือกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ตัวอย่างこれは^{ほん}本ですか、^{じしょ}辞書ですか。

นี่คือหนังสือหรือพจนานุกรม

→ ^{じしょ}辞書です。

พจนานุกรม

いちですか、しちですか。

เลข 1 หรือ เลข 7

→ しちです。

เลข 7

6) การละคำนาม

คำอธิบาย

การละคำมีวัตถุประสงค์เพื่อให้รูปประโยคมีความกระชับ ถ้าผู้พูดและผู้ฟังทราบกันดีว่าคำที่ละนั้นหมายถึงอะไร ก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงคำ ๆ นั้นซ้ำอีก ในบทนี้จะกล่าวถึงการละคำนามข้างหลังคำช่วย の ซึ่งกระทำได้เฉพาะในความหมายที่แสดงความเป็นเจ้าของเท่านั้น

ตัวอย่างこれはだれの^{ボールペン}ボールペンですか。

นี่คือปากกาลูกเส้นของใครครับ

→ ^{たなか}田中さんのです。

ของคุณทานากะครับ

このカードはあなたのですか。 การ์ดใบนี้เป็นของคุณใช่ไหม
→ いいえ、わたしのじゃありません。เปล่า ไม่ใช่ของฉัน

การละคำนามหลังคำช่วย の สามารถละได้เฉพาะคำนามที่เป็นสิ่งที่อยู่ในครอบครองเท่านั้น ในกรณีที่คำนามหลังคำช่วย の เป็นบุคคล จะไม่สามารถละได้
ตัวอย่าง

^{たかはし}高橋さんは^{だいがく}コンケン^{せんせい}大学の先生ですか。 คุณทาคาฮาชิเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่นใช่ไหม
→ はい、^{だいがく}コンケン^{せんせい}大学の先生です。 ใช่ครับ เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น
× はい、^{だいがく}コンケン大学のです。

ตัวอย่างข้างต้น ไม่สามารถละคำว่า 先生 ได้ เนื่องจากมหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นชื่อต้นสังกัด และอาจารย์ไม่ใช่สิ่งของที่อยู่ในความครอบครองของมหาวิทยาลัยขอนแก่น

7) การเติมคำอุปสรรค お～ เพื่อแสดงความไพเราะ

โครงสร้าง お～ คำนาม

คำอธิบาย

คำอุปสรรค お～เป็นหน่วยคำที่ใช้เติมข้างหน้าคำนาม เพื่อแสดงความสุภาพหรือความไพเราะ ในบทนี้จะกล่าวถึงการเติมคำอุปสรรคเพื่อแสดงความไพเราะ คำศัพท์ที่สามารถเติมคำอุปสรรค お～ จะต้องเป็นคำนาม ส่วนคำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศ ไม่สามารถเติมคำอุปสรรคได้

ในการสนทนา มีคำศัพท์หลายคำที่นิยมเติมคำอุปสรรค ทั้ง ๆ ที่คำดั้งเดิมไม่มีการเติมคำอุปสรรค แต่ถ้าไม่เติมคำอุปสรรค จะฟังดูไม่เป็นธรรมชาติ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

^{みやげ}お土産 (ของฝาก) ^{さけ}お酒 (เหล้า เหล้าสาเก) ^{かね}お金 (เงิน) ^{てら}お寺 (วัด)

ถ้าต้องการหาความหมายของคำศัพท์ที่ยกตัวอย่างข้างต้นในพจนานุกรม ต้องตัดคำอุปสรรค お～ เนื่องจากเป็นหน่วยคำเติม ที่ไม่ใช่ส่วนประกอบเดิมของคำศัพท์คำนั้น

ส่วนคำศัพท์ต่อไปนี้ เป็นคำที่เติมคำอุปสรรคหรือไม่เติมก็ได้ เพราะไม่ส่งผลต่อความเป็นธรรมชาติในการสื่อสาร แต่ผู้หัดนิยมเติมคำอุปสรรคเพื่อให้ฟังดูไพเราะ เช่น

^{こめ}お米 (ข้าวสาร) ^{さけ}お皿 (จาน) ^{かもの}お買い物 (การซื้อของ) ^{はなみ}お花見 (การชมดอกซากุระ)

*เนื้อหาเกี่ยวกับการเติมคำอุปสรรค お～ เพื่อแสดงความไพเราะ จะกล่าวถึงอย่างละเอียดในบทที่ 49

8) สำนวนแสดงการรับทราบ そうですか

คำอธิบาย

「そうですか」 เป็นสำนวนแสดงการรับทราบ ใช้ในการตอบรับเมื่อได้ฟังข้อมูลใหม่จากคู่สนทนา สำนวนนี้เป็นการแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง สื่อความหมายว่า ผู้ฟังตั้งใจฟังในสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดอยู่ ซึ่งมีส่วนช่วยให้การสนทนามีความเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น เวลาพูดให้ลงเสียงต่ำที่ท้ายประโยค

ตัวอย่าง

タニダー：	このえんぴつはワットさんのですか。	ดินสอแท่งนี้ เป็นของคุณวัตใช้ไหมคะ
ワット：	いいえ、わたしのじゃありません。	ไม่ใช่ของผม
	マニーさんのです。	เป็นของคุณมนีครับ
タニダー：	<u>そうですか。</u>	เหรอคะ

บทที่ 3

หัวข้อไวยากรณ์ประจำบท

- 1) การบ่งชี้สถานที่ด้วยนิยมนสรพนาม ここ/そこ/あそこ/こちら/そちら/あちら
- 2) การแต่งประโยคบอกเล่าเพื่อบอกสถานที่
- 3) การถามตำแหน่งของสถานที่ด้วยคำแสดงคำถาม どこ/どちら
- 4) การบอกแหล่งผลิตหรือยี่ห้อของผลิตภัณฑ์ด้วยคำช่วย の
- 5) การถามราคาและการขอสินค้า
- 6) ลักษณะนาม (การนับจำนวนชั้นของอาคาร)
- 7) การเติมคำอุปสรรค お～ เพื่อแสดงการยกย่อง

คำศัพท์

(1)หมวดคำนาม

ここ		ที่นี่ ตรงนี้
そこ		ที่นั่น ตรงนั้น
あそこ		ที่โน่น ตรงโน้น
こちら		ทางนี้ (คำสุภาพ) ตรงนี้
そちら		ทางนั้น (คำสุภาพ) ตรงนั้น
あちら		ทางโน้น (คำสุภาพ) ตรงโน้น
きょうしつ	教室	ห้องเรียน
しょくどう	食堂	โรงอาหาร
じむしょ	事務所	สำนักงาน ออฟฟิศ
かいぎしつ	会議室	ห้องประชุม
うけつけ	受付	ที่ติดต่อสอบถาม ประชาสัมพันธ์
ロビー		ล็อบบี้
へや	部屋	ห้อง
トイレ		ห้องน้ำ
おてあらい	お手洗い	ห้องน้ำ
かいだん	階段	บันได
エレベーター		ลิฟต์
エスカレーター		บันไดเลื่อน
じどうはんばいき	自動販売機	เครื่องขายของอัตโนมัติ
でんわ	電話	โทรศัพท์

(お)くに	(お)国 ^{くに}	ประเทศ
かいしゃ	会社 ^{かいしゃ}	บริษัท
うち	家 ^{うち}	บ้าน
くつ	靴 ^{くつ}	รองเท้า
ネクタイ		เน็คไท
ワイン		ไวน์
うりば	売り場 ^{うりば}	เคาน์เตอร์ขายสินค้า
ちか	地下 ^{ちか}	ชั้นใต้ดิน
イタリア		อิตาลี
スイス		สวิตเซอร์แลนด์
フランス		ฝรั่งเศส
ジャカルタ		จาการ์ตา
バンコク		กรุงเทพฯ
ベルリン		เบอร์ลิน

คำอธิบายเพิ่มเติม

- (1) 教室^{きょうしつ} ห้องเรียน, 会議室^{かいぎしつ} ห้องประชุม คำทั้ง 2 คำเป็นคำจีน (คำประสมอักษรคันจิ) ที่มีคำปัจจัย^{しつ} ~室 ซึ่งแสดงความหมายว่า “ห้อง” ประกอบอยู่ภายในคำ คำศัพท์เพิ่มเติม เช่น 教員室^{きょういんしつ} (ห้องพักครู) 研究室^{けんきゅうしつ} (ห้องวิจัย)
- (2) 自動販売機^{じどうはんばいき} เครื่องขายของอัตโนมัติ มีคำย่อคือ 自販機^{じはんき}
- (3) (お)国^{くに} ประเทศ คำนี้เติมคำอุปสรรค お~ เพื่อทำให้กลายเป็นคำยกย่อง (คำที่ใช้ยกย่องคู่สนทนาหรือบุรุษที่ 3)

(2) หมวดคำนาม (คำแสดงคำถาม)

どこ		ที่ไหน ตรงไหน
どちら		ที่ไหน (คำสุภาพ) ทางไหน
いくら		เท่าไร
なんがい	何階 ^{なんがい}	ชั้นที่เท่าไร ชั้นอะไร

(3) หมวดคำนาม (ลักษณนามและตัวเลข)

～かい、～がい	～階 ^{かい、がい}	ชั้น...
～えん	～円 ^{えん}	...เยน
ひゃく	百 ^{ひゃく}	ร้อย
せん	千 ^{せん}	พัน
まん	万 ^{まん}	หมื่น

(4)หมวดคำสันธาน

じゃ	เอาละ ถ้าอย่างนั้น
----	--------------------

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) じゃ เอาละ ถ้าอย่างนั้น เป็นคำที่ใช้ในภาษาพูด ภาษาเขียนใช้คำว่า それでは

(5)หมวดสำนวน

すみません	ขอโทษครับ/ค่ะ (คำเรียกขาน เมื่อต้องการขอความช่วยเหลือ หรือต้องการสอบถามข้อมูล)
どうも	ขอบคุณ
いらっしゃいます	เชิญครับ/ค่ะ ยินดีต้อนรับ
(～を)見せてください	ขอดู...หน่อย
(～を)ください	ขอ...

คำอธิบายเพิ่มเติม

(1) どうも ขอบคุณ คำนี้สามารถแบ่งประเภทของคำตามหน้าที่ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การใช้ในฐานะที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ สามารถวางข้างหน้าคำขอบคุณ คำขอโทษ เพื่อแสดงความหมายว่า “...มาก ...อย่างสุดซึ้ง” เช่น どうも ありがとう ございました (ขอบพระคุณมาก) どうも すみません (ขอโทษจริง ๆ)

2. การใช้ในฐานะที่เป็นคำอุทาน ใช้ในความหมาย “ขอบคุณ” มักใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ และมักใช้กับเพื่อน หรือสมาชิกในครอบครัวที่มีความสนิทสนม

(2) (～を)見せてください ขอดู...หน่อย ประโยคนี้มีการใช้คำช่วย を (ออกเสียง O) ซ้ำกรรมตรงของ คำกริยา

ไวยากรณ์

1) การบ่งชี้สถานที่ด้วยนิยมนสรพนาม こ/そ/あ/こちら/そちら/あちら

ในบทที่ 2 ได้กล่าวถึงการคำบ่งชี้สิ่งของที่เป็นคำนาม これ/それ/あれ และคำบ่งชี้สิ่งของที่เป็นคำนำหน้านาม この/その/あの ส่วนในบทนี้จะกล่าวถึงคำบ่งชี้สถานที่

คำอธิบาย

こ/そ/あ เป็นคำบ่งชี้

「こ」 บ่งชี้ตำแหน่งที่อยู่ใกล้ผู้พูด 「そ」 บ่งชี้ตำแหน่งที่อยู่ใกล้ผู้ฟัง 「あ」 บ่งชี้ตำแหน่งที่อยู่ไกลตัวผู้พูดและผู้ฟัง

こ こ ที่นี้ ตรงนี้ ใช้บ่งชี้สถานที่ที่อยู่ใกล้ผู้พูด หรือสถานที่ที่อยู่ใกล้ผู้พูดและผู้ฟัง (ในกรณีที่ทั้ง 2 คนอยู่ในสถานที่เดียวกัน)

そ そ ที่นั่น ตรงนั้น ใช้บ่งชี้สถานที่ที่อยู่ใกล้ผู้ฟัง หรือสถานที่ที่อยู่ห่างไกลออกไปจากผู้พูดและผู้ฟัง (ในกรณีที่ทั้ง 2 คนอยู่ในสถานที่เดียวกัน)

あ そ ที่โน่น ตรงโน้น ใช้บ่งชี้สถานที่ที่อยู่ไกลผู้พูดและผู้ฟัง

どこ ที่ไหน

2) การแต่งประโยคบอกเล่าเพื่อบอกสถานที่

โครงสร้าง	คำนาม 1 (หัวเรื่อง) は	คำนาม 2 です
-----------	-----------------------	------------

คำอธิบาย

รูปประโยคนี้ใช้บ่งชี้สถานที่ตั้ง หรือตำแหน่งของสิ่งของ บุคคล โดยอธิบายว่าคำนามที่เป็นหัวเรื่อง (คำนาม 1) อยู่ที่ไหน

ตัวอย่าง

お手洗いはあそこです。

ห้องน้ำอยู่ที่โน้น

スーパーはそこです。

ซูเปอร์มาร์เกตอยู่ที่นั่น

นอกจากนี้ยังสามารถแต่งประโยคโดยหยาบยกคำบ่งชี้ตำแหน่งขึ้นมาเป็นหัวเรื่องได้เช่นกัน

ตัวอย่าง

あそこは食堂です。

ที่โน้นคือโรงอาหาร

ตัวอย่าง สถานการณ์ที่ครูชี้แผนที่โลก แล้วบอกชื่อสถานที่ให้นักเรียน

ここはタイです。

ที่นี่คือประเทศไทย

ในกรณีที่ต้องการถามตำแหน่งที่ตั้ง โดยใช้คำแสดงคำถาม どこ (ที่ไหน), なんが (ขึ้นไหน) ให้วางคำแสดง
คำถามไว้ในตำแหน่งของภาคแสดง (คำนาม 2) แล้วเติมคำช่วย か ท้ายประโยค

ตัวอย่าง

電話はどこですか。

โทรศัพท์อยู่ที่ไหน

食堂はなんがいですか。

โรงอาหารอยู่ชั้นไหนครับ

ในกรณีของประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ ให้เติมคำช่วย か ท้ายประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง

会議室はそこですか。

ห้องประชุมอยู่ตรงนั้นใช่ไหมครับ

ワイン売り場は地下ですか。

สถานที่ขายไวน์อยู่ชั้นใต้ดินใช่ไหมครับ

การใช้คำสุภาพ こちら、そちら、あちら、どちら

คำอธิบาย

นอกเหนือจาก ここ、そこ、あそこ、どこ ยังสามารถใช้คำสุภาพ こちら、そちら、あちら、どちら ได้ด้วยเช่นกัน แต่คำสุภาพข้างต้น มีขอบเขตการใช้ที่กว้างกว่า โดยแบ่งออกเป็น 4 ความหมาย¹ ดังนี้

1. ใช้ในความหมายทิศทาง

ตัวอย่าง

ひがし
東はそちらです。

ทิศตะวันออกคือ ทางนั้นค่ะ

2. ใช้เป็นคำสุภาพของกลุ่ม ここ、そこ、あそこ、どこ

ตัวอย่าง

うけつけ
受付はどちらですか。

ประชาสัมพันธ์อยู่ที่ไหนครับ/ค่ะ

3. ใช้เป็นคำสุภาพของกลุ่ม この人^{ひと}、その人^{ひと}、あの人^{ひと}、どの人^{ひと} โดยจะใช้ในสถานการณ์การแนะนำคนให้รู้จักกัน

ตัวอย่าง

こちらはソムチャイさんです。

คุณคนนี่คือคุณสมชาย

4. ใช้เป็นคำสุภาพของกลุ่ม これ、それ、あれ、どれ

ตัวอย่าง

こちらは日本の時計^{にほん とけい}です。

นี่คือนาฬิกาของญี่ปุ่น

3) การถามตำแหน่งของสถานที่ด้วยคำแสดงคำถาม どこ/どちら

คำอธิบาย

どこ และ どちら เป็นคำแสดงคำถาม คำทั้ง 2 คำสามารถใช้ในการถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง หรือชื่อต้นสังกัด ชื่อยี่ห้อผลิตภัณฑ์ก็ได้ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง

しょくどう
食堂はどちらですか。

→ あちらです。

โรงอาหารอยู่ที่ไหนครับ

ทางโน้นครับ

¹ วนชัย สิลพันธ์กุล, ประภา แสงทองสุข, จุฬารัตน์ เตชะโชควิวัฒน์ และ โทโมโกะ ซาโกะ. (2543). *นิฮงโกะ โยโรซึกุ 1 ภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น*. หน้า 60-61

タニッさんの^{だいがく}大学はどちらですか。

มหาวิทยาลัยของคุณธนีสคือที่ไหนครับ

→ ^{だいがく}コンケン大学です。

มหาวิทยาลัยขอนแก่นครับ

*ตัวอย่างข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่พบบ่อยคือ การใช้คำแสดงคำถาม なん แทน どこ/どちら
ดังตัวอย่าง

× ^{かいしゃ}会社はなんですか。

× ^{がっこう}学校はなんですか。

ข้อผิดพลาดลักษณะนี้เกิดขึ้นเนื่องจากผู้เรียนแปลข้อความภาษาญี่ปุ่นมาจากประโยค “คุณทำงานบริษัทอะไร” “คุณเรียนที่โรงเรียนอะไร” ซึ่งใช้คำแสดงคำถาม “อะไร” เมื่อแปลข้อความเป็นภาษาญี่ปุ่น จึงใช้คำแสดงคำถาม なん ตามข้อความที่ผู้เรียนคิดจากภาษาไทย แต่ในภาษาญี่ปุ่นต้องใช้คำแสดงคำถาม どこ/どちら เนื่องจากผู้พูดต้องการทราบชื่อสถานที่

คำบ่งชี้ที่เรียนในบทที่ 2 และบทที่ 3 มีวิธีการใช้ ดังสรุปในตารางต่อไปนี้²

ตาราง 2 สรุปคำบ่งชี้สิ่งของ บุคคล สถานที่ และทิศทาง

คำบ่งชี้	สิ่งของ (คำนาม)	สิ่งของ บุคคล (คำนานานาม)	สถานที่ (คำนาม)	สถานที่ ทิศทาง (คำนาม)
こ	これ	この	ここ	こちら
そ	それ	その	そこ	そちら
あ	あれ	あの	あそこ	あちら
ど	どれ	どの	どこ	どちら

4) การบอกแหล่งผลิตหรือยี่ห้อของผลิตภัณฑ์ด้วยคำช่วย の

โครงสร้าง คำนาม 1 の คำนาม 2

คำอธิบาย

การใช้คำช่วย の ในบทนี้ จะแสดงแหล่งผลิต หรือยี่ห้อของผลิตภัณฑ์ โดยคำนาม 1 เป็นคำขยาย ส่วนคำนาม 2 เป็นคำหลัก

ตัวอย่าง

これはどこのコンピューターですか。นี้เป็นคอมพิวเตอร์ของที่ไหน/บริษัทอะไร/ยี่ห้อไหน

→ ^{にほん}日本のコンピューターです。

คอมพิวเตอร์ของญี่ปุ่น

→ HP のコンピューターです。

คอมพิวเตอร์ยี่ห้อ HP

² วันชัย สิลพันธ์กุล, ประภา แสงทองสุข, จุฬารัตน์ เตชะโชควิวัฒน์ และ โทโมโกะ ซาโกะ. (2543). *นิฮงโกะ โยโรซึกุ 1 ภาษาญี่ปุ่น* ขั้นต้น. หน้า 61